

скоро, защото турската Чонгорска колона минава Соуджакъ дере и заплашва отстъплението. Но подполковникътъ чакаше 3-а дружина да заеме гребена на западния бръгъ на рѣката, и, подъ нейно прикритие, да се оттегли, обаче, 3-а дружина, както се каза, избѣга. Млъкна и артилерийското отдѣление. Престанаха да се чуватъ пушечни изстрели влѣво — признакъ, че и 2-а бригада е отстъпила. При все това, едва когато дружината, която броеше всичко две и половина роти и четири картечници, бѣше обхваната отъ двата фланга и застрашена да падне въ пленъ, дружинниятъ командиръ реши да отстъпи. Той заповѣда на командира на картечната рота, капитанъ Кутинчевъ, да изтегли картечниците и да заеме позиция на другия бръгъ, въ горичката; а на ротитѣ заповѣда да отстъпятъ, най-напредъ, 16-а, после, 14-а и, най-после, 15-а рота. Отстъплението почна въ 11 часа.

Командирътъ на картечната рота остави една картечница да продължава огъня и да чака, докато изпратятъ конетѣ да натоварятъ патронитѣ, а останалитѣ три оттегли въ дола, кждето бѣ оставилъ конетѣ. Но тъй като конетѣ не се оказаха на мѣстото, командирътъ на ротата прати да ги търсятъ. При това, той пропусна или не можа да предупреди оставената картечница да отстъпи безъ да чака конетѣ, и картечницата отстъпи едва следъ като отстъпиха ротитѣ. Когато ротитѣ се спуснаха въ дола и захванаха да преминаватъ презъ мостчето, редътъ се наруши; ротитѣ се размѣсиха. Турцитѣ, необезпокоявани, се спуснаха подиръ българитѣ, и стреляха по тѣхъ, а въ сжщото време шрапнелитѣ се прѣскаха надъ главитѣ имъ. На всѣка крачка падаха войници. Прислугата на картечницата бѣ избита, и тя остана въ ржцетѣ на турцитѣ. Съ пристигането на дружината въ горичката, положението не се подобри, защото турскитѣ батареи я поражаваха съ поразителна точностъ. Тукъ бидоха повалени повече отъ 30 челоуѣка и нѣколко коня само за нѣколко минути. Когато дружината се изкачи на платото, цѣлото поле бѣше покрито съ бѣгаци; бѣше отстъпила и 2-а бригада. Заразена отъ това бѣгство, дружината, въпрѣки усилията на дружинния командиръ, не можа да възстанови реда и продължи да отстъпва въ безредие.

Следъ отстъплението на 3/5 дружина, положението на 18-и полкъ стана критическо — турцитѣ откъмъ селото Дуванджа постоянно натискаха върху дѣсниятъ флангъ на полка и нѣколко пжти бѣха отбити. Но най-голѣмото зло за полка, и особено за дѣсния му флангъ, бѣ съсредоточениятъ огънь на турската артилерия. За